

Babička z Libně.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Už 63 let je Josefě Řepové z ulice „Na Balabince“ v Libni, a přece celý dům má z ní strach. I taková mladice, jako je Růžena Kaucnerová, zavírá se před ní na zámek. Obě bydlí v přízemí a mají společnou předsíň. A obě mají na sebe nějakou starou zlost, která se často vybijí nejrozmanitějším způsobem. Když Kaucnerová přirazí prudčeji dveře, vyliče Řepová a spustí jako na flašinet. A když babička utrousí trochu vody v předsíni, hubuje zase Kaucnerová, ale za svými dveřmi, poněvadž si na babičku netroufá. Krátce ve všech řečnických turnajích zůstává vítězem vždycky babička. A zůstala také dne 24. listopadu minulého roku, kdy se rozkatila zvlášť zle. Nadala Kaucnerové nejrůznějších jmen, a když jí tato upozornila, že jí bude žalovat, rozkatila se teprve, že musila Kaucnerová hledati útočiště ve svém bytě, kde se zamkla a přistavila ke dveřím almárku. Zmizelím Kaucnerové z bojiště neochabla babiččina bojechtivost. Naopak spustila ještě hlučněji, že celý dům byl vzhůru. Nejprve zvala Kaucnerovou k jistému úkonu, který obyčejně nebývá druhou stranou přijat, a když Kaucnerová honem nevyběhla, aby babičce v tomto směru učinila po vůli, začala vyhrožovat: „Jak vystrčíš, ty potvoro, hlavu ze dveří, tak ti ji urazím sekerkou. A poleju tě vitriolem a zapálím, tak se tě aspoň jednou zbavím!“ Ale ani touto lákavou nabídkou nedala se Kaucnerová pohnouti k tomu, aby otevřela dveře, naopak přístrkávala k nim další kusy nábytku.

Teprve po dlouhé době podařilo se jí křiknouti na děcko Petra Manhala, který bydlí v suterénu, aby poprosilo tatínka, by ji z bytu vyvedl a v jejích bytě schoval, což se také stalo. Mezitím došel někdo pro stráž, která zakročila a učinila pořádek tím, že babičku jednoduše sebrala a ponechala nějaký den na policii.

Minulý týden zodpovídala se Josefa Řepová ze zločinu vyhrožování dle § 99. tr. z. před samosoudcem vrch. radou Dobr. Součkem ze žaloby, kterou na ni vznesl státní zástupce dr. Papík. Přišla zahalena do velkého šátku usměvavá a zapírala všecko. Divila se, jak se jí může někdo bát. Nikomu nikdy neublížila. Že snad občas sousedce nadává, připouští, ale jen když je vyprovokována.

Avšak slyšení svědci potvrdili, že je babička postrachem domu. Kaucnerová má z ní prý oprávněný strach, neboť se povídá o babičce, že kdysi zvala sekyrku i na vlastního syna. A skutečně nalezeno v soudních aktech, že něco podobného kdysi se stalo a že babička ztrávila pak nějaký čas v ústavu pro choromyslné. Ani vysvědčení policie nebylo pro babičku příznivé; vyličilo ji jako ženu svárlihou a hubatou, a tak nezbylo než babičku potrestati. Pan vrch. rada Dobromír Souček je hodný pán, poctivý a spravedlivý soudce, a jemu má babička co děkovat, že z této šlamastriky se dostala dost dobře. Vyfasovala jen tři měsíce a ještě podmínečně na 3 roky. Vydrží to babička Řepová?

—ff—

Zabavené hodiny pana starosty.

(Zemský civilní soud v Praze.)

V jednom městě nedaleko Prahy neměli sic ani vodovodu, ani kanalisace, ani rádných komunikací, ale měli tam zato hodně přírážek, ještě více bláta, občas tyfus — a pana starostu.

Otec jeho býval kostelníkem a proto ho dal rádně okřtít, dav mu jméno Eduard, ale všeobecně se mu říkalo Eda a zůstalo mu to podnes. Také se tak podpisuje na úředních listinách.

Učil se u otce, nikoli kostelnictví, ale krejčovině; když však jej toto počestné řemeslo omrzelo, dal se k nemocenské pokladně. Tu pak snadno a rychle stal se panem správcem a po převratu dokonce ředitelem a, jak samozřejmě, i panem starostou města.

Dal postaviti na útraty nemoc. pokladny milionovým nákladem, který ovšem posud není zaplacen, palác, v němž přebývá sám se svými věrnými, a pýchou jeho zařízení byly přepychové, od podlahy snad až ke stropu sahající stojaté nové hodiny.

Stav se takto převelkým pánem, zhrdl velice, a nejen že už nezdravil těch, jimž dříve spravoval kalhoty, nýbrž neděkoval ani na jejich uctivé pozdravy.

Poněvadž to neimponovalo, rozhodl se stát se slavným jiným způsobem.

A tak, ač dříve k soudům chodil i když nemusil, nechodil nyní ani když byl obeslán. Snad mu ty hodiny špatně ukazovaly.

Někde a někdy mu to prošlo, ale zemský soud mezná právem žertů, a tak, když pan starosta na rádné obeslání nepřišel, pohrozil mu trestem. Ale kdepak na pana starostu zemský soud! Nepřišel proto pan starosta zase.

Páni advokáti dali hlavy dohromady, slavný soud se o tom poradil — a pan starosta byl odsouzen zaplatiti 700 Kč útrat zmařeného stání a mimo to ještě pokutu pořádkovou, event. do vězení...

To by snad mohlo každému postačiti — ale ne našemu panu starostovi. Neposlechl ani zemského soudu — a neplatil. Zavedla se proti němu exekuce, a páni od soudu, majíce patrně za to, že vinu na nedostavení se pana starosty k soudu mají jeho přepychové hodiny, zabavili mu je, a když ještě neplatil, zabavili mu i jeho plat u nemoc. pokladny, aby jeho sebevědomí trochu pokleslo.

Ale chyba lávky!

Pan starosta je důsledný a neplatí.

Bude nutno proto zavésti proti němu řízení manifestační, a nedostaví-li se zase k soudu — uvaliti naň vazbu.

Co si pak ti uboží občané počnou, jestli jim pana starostu zavřou?

O výsledku podáme ještě zprávu.

Vražda a sebevražda v opilosti.

(Soudní tabule v Bratislavě.)

Koncem září minulého roku po celý den seděl Jan Slamina v krémě u žida a popíjel pálenku, ovšem že na dluh. Když se jak se patří opil, dal se na cestu k domovu. Tu mu vstoupila kořalka do hlavy jako dým do

vzduchu. Pocítil neodvratnou touhu viděti krev.

Přišel domů a hlava mu klesla na stůl jako kus olova. Když přišel s pole jeho syn Pavel, poznal, že je otec zase hodně opilý, a proto se hned svlékl a šel spát na půdu do slámy. Za chvíli přišel domů druhý, mladší syn Gabriel, který byl povahou i náklonnostmi podoben otci.

„Sedni si sem, Gabriele,“ řekl chraplavým hlasem otec. Syn uposlechl a tu mu otec začal vyprávěti, že starší syn Pavel jim překáží a že by ho měli zabit.

„No tak ho zabijte, otče,“ odpověděl Gabriel.

„Ale budeš mi pomáhat? Já jsem dnes velmi, velmi — ale ty mi pomůžeš, vidí!“ Vzav sekyru, šel na dvůr a syn ho následoval. Po zebříku tiše vystoupili na půdu, kde našli Pavla tvrdě spícího na slámě. Otec rozkázal synovi, aby si kleknul bratrovi na prsa a držel mu ruce, kdežto on sám že si mu klekne na nohy, aby se spící nemohl bránit.

Pavel se probudil z těžkého spánku, ale v tom již padaly rány sekyrou. Vytryskla krev a Pavel se chtěl bránit. Rány ale padaly tak rychle za sebou, jako když kovář kuje železo na kovadlině. Byly to hrozné rány, neboť nebožákovi zdeformovaly tak obličej, že nebyl vůbec k poznání. Když těžce raněný dokonával a ve smrtelné křeči pohyboval ještě údy, strhnul otec s trámu provaz, otočil ho synovi kolem krku a zardousil jej.

Když byl syn již mrtev, odmotal starý provaz a díval se na své dílo. Tu se mu na okamžik rozestoupla těžká mlha alkoholu a on si uvědomil, co vlastně učinil. Pověsil provaz na trám, udělal kličku a oběsil se.

Gabriel jat hrůzou toho, co právě viděl, běžel oznámit celou věc úřadům. Byl zatčen a souzen sedříi v Trenčíně, která jej odsoudila na šest měsíců těžkého žaláře bezpodmínečně. Státní zástupce se však odvolal do nízké výměry trestu a proto se celý případ projednával ještě jednou před soudní tabulí v Bratislavě, která po uvážení všech okolností se usnesla rozsudek první instance potvrditi.

—ij—

Dva roky nesmí do biografu.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Nebylo horlivějšího čtenáře dobrodružných a detektivních románů, než je dnes 15letý rozašeč novin Frant. Matuška z Vršovic. Všecky Cliftonky už přečetl kolíkrát, Buffalo Billa uměl nazpaměť a konečně rozhodl se, že se vzdělá i prakticky v oboru, pro který horoval. Začal tedy choditi do biografů a nevynechal jediný detektivní film. Svých vědomostí rozhodl se využití jednoho prosincového dne, kdy se ocitl s novinami před uzamčeným bytem Markéty Weingartlové na Král. Vinohradech. Snadno si pakličem, který si sám zhotovil a nosil s sebou pro všechny případy, otevřel byt a počal obhlížeti, kde by co sebral. Prádlo a šaty nezbudily jeho touhu — věděti z knih i biografů, že se dají těžce odnášet a ještě hůře prodávat, ale s úsměvem stanul před uzavřenou kredencí. Jeho detektivní

talent mu šeptal, tam že uschováno je to, co by mu tak přišlo vhod. Vytáhl z kapsy jiný paklič a chvíli se šfouval v zámku, který konečně povolil. A obsah zásuvky jej plně uspokojil. Sebral zlaté hodinky, zlatý náramek, dva zlaté prsteny, manikuru, korále a dvě niklová pouzdra se zapalovačem. Ostatní předměty nevábily jeho pozornost. Hedvábné kombiné nechal jej úplně chladným, ani jemné dámské kalhotky nestály mu za námahu, aby je ukradl. Za to vzadu za všemi těmi krajkami nahmátl nějaké desky. Vytáhl je rychle — nahlédl do nich a jeho detektivní srdce zajásalo. Bylo v nich uschováno 1200 Kč v bankovkách. Nehledal už ničeho dále a ztratil se s lupem jako duch.

Ale netěšil se dlouho radostí z výtěžku svého umění. Naučil se sice v knížkách a biogramech vléztí nepozorovaně do cizího bytu, neuměl však ještě po vzoru velikánů lupičského cechu zahladiti každou stopu za sebou. A tak policie záhy jej našla, tak záhy, že neměl ani času utratit těch 1200 Kč. Ale ukradené šperky v ceně 3500 Kč už neměl. A neměl ani té lupičské noblesy, aby nevyzradil, kam je dal. Naopak velmi ochotně udal adresu mladíka, který všechny kradené věci převzal do prodeje. Byl to 19letý zednický pomocník z Vršovic Rudolf Pule.

Oba mladíci ocitli se v minulých dnech před soudnou stolicí vrch. rady St. Boučka. Doznali vše, plakali jak náleží, a poněvadž byli oba dosud zachovalí, vyvázli ze všeho dost dobře. Frant. Matuška dostal šest měsíců, Rudolf Pule čtyři měsíce s podmíněným odkladem výkonu trestu na 2 roky. I Matuškoví povolen odklad trestu na 4 roky, ale dán pod ochranný dozor a ustanoveno, že plně dva roky nesmí jíti do žádného biografu. Policie bude vyzvána, aby bděla přísně nad jeho životem, a jakmile jen jednou přistižen by byl v biografu, musí si celý trest odseděti.

Myslíme, že to Matuška nevydrží. —ff—

Rozbitý císař Vilém.

(Okresní soud v Brně.)

„Takové krásné, roztomilé hrníček to byl, pane sóce, syn ho dovez’ za války z feldšpítálu, já ho vopatrovala jako skvost...“

„Toho syna?“

„A kde pak syna! Ne. Ten hrníček porculánové. Byl na nim císař Vilém a pod ním takový hezký říkání...“

„Jo, matko, to patří do starých krámů, takové hrníčky. Já se nedivím, že to tuhle pana Kroupu dopálilo a praštil tím o zem...“

„Ale, víjó, pane rado, jakých mně dal nectných mén! Copak já, stará osoba, vím? Von přišel, já mu dala do toho hrníčku kafe a von: „Sakra, to mě nedáváte!“ — a třískl s ním vo zem! Šak to tuhle céra slyšela, ten anštanď. Povídám: „To je můj majetek!“ a von hned, víjó, pane rado, tak sprostě! Že pré, dyž si šaciruju víc toho Viléma, než svých podnájemníků, tož abych mu to řekla hnedka. Von, že se vystěhuje. V tom přišla céra a povídá panu Kroupovi: „Nerozčiluj se!“ A von do ní, čestnýho chlupu na ní nenechal...“